

dílu Alexandra K-a byla soudně odhadnuta na 338.383 Kč 97 h, činil by podíl nezl. Marie K-ové ($\frac{3}{4}$) 253.787 Kč 98 h a jest proto vinkulace do výše 250.000 Kč, jak byla rekursním soudem určena, zcela přiměřenou.

Čís. 9228.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Odpuštěním (§ 14 písm. c) je projev vůle pokračovati v manželském společenství s provinivším se manželem tak, jakoby provinění nebylo.

Při posouzení otázky odpuštění nutno uvážiti okolnosti, za nichž došlo mezi manželi k souložím.

(Rozh. ze dne 3. října 1929, Rv II 709/28.)

Manžel žaloval manželku o rozlukou manželství pro její cizoložství. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, majíce za to, že napotomními souložemi nastalo odpuštění rozlukového důvodu.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu k dalšímu jednání a k novému rozhodnutí.

D ů v o d y:

Opodstatněn jest dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci. Nižší soudy posoudily nesprávně námitku odpuštění, uznavše, že k němu došlo souložemi stran dne 8. března a dne 26. března 1927. Odpuštěním podle § 14 písm. c) rozl. zák. jest projev vůle pokračovati v manželském společenství s provinivším se manželem tak, jakoby provinění nebylo. Pohlavní styk jest výsledkem příliš rozmanitých a složitých duševních dějů, než aby z něho o sobě mohlo býti na takovou vůli usuzováno. Při posouzení otázky odpuštění musí býti uváženy okolnosti, za nichž došlo k souložím. Žalobce zažaloval manželku o rozlukou pro její cizoložství, avšak dne 7. a 8. března 1927 dohodl se s ní mimosoudně, že vezme žalobu zpět, s výhradou, že rozlukou bude moci provésti kdykoli jiným pohodlnějším způsobem, totiž žalobou o rozvod pro manželčino cizoložství a podle § 17 rozl. zák. Žalovaná se zavázala, že se dá ve sporu o rozvod kontumacovati a nepodá do rozsudku odvolání. Svolila, by se žalobce již před rozvodem od ní odstěhoval a oba manželé se navzájem sprostili manželských povinností, vyhradivše si výslovně svobodu v pohlavních stycích. Žalobce postupoval a postupuje podle ujednání, vystěhoval se od manželky již dne 22. května 1927 a podal na ni dne 7. listopadu 1927 žalobu o rozvod pro cizoložství. Za těchto okolností nelze v souložích, k nimž došlo dne 8. března 1927, v den, kdy se manželé sprostili povinností ke vzájemné věrnosti, ve společném ještě bytě, a dne 26. března 1927 při nahodilé žalobcově návštěvě u žalované, spatřovati prominutí toho, co se do té doby mezi manželi přihodilo, nýbrž jen prosté a nahodilé ukojení pohlavního pudu. Jak správně vyložil

odvolací soud přičí se ujednání ze dne 7. a 8. března 1927 zákonu i dobrým mravům, tím však neztrácí význam pro posouzení, zda žalobce měl při souložích úmysl obnoviti fakticky již zrušený manželský svazek. Právě ta okolnost, že k první souložii došlo týž den, kdy žalobce sprostil manželku povinnosti k věrnosti, vyhradiv si sám svobodu ve věcech pohlavních, a k druhé souložii, když se žalobce již odstěhoval ze společného bytu a tak i na venek projevil zrušení manželského společenství, nedopouští, by souložie mohly býti pokládány za projev vůle pokračovati v manželství, jako by se nebylo nic stalo. Námitka odpuštění měla býti zamítnuta a žalobě o rozluku pro cizoložství vyhověno. Z důvodu rozvratu nebylo žalováno, o důvodu nepřekonatelného odporu není třeba uvažovati. Nutno však při vyhovění žalobě rozhodnout i o otázce viny, a v této příčině nebylo dosud jednáno o dalším přednesu žalované strany, že i žalobce porušoval manželskou věrnost. Nezbylo než podle § 510 c. s. ř. zrušiti oba rozsudky nižších soudů a vrátiti rozepři soudu procesnímu k dalšímu jednání a novému rozhodnutí.

Čís. 9229.

Ochrana nájemců.

K přeplatkům na nájemném náležejí také přeplatky na příspěvcích na opravy domu nebo bytu, které tvoří jen součást zvýšeného nájemného.

Předpis § 22 (2) zákona ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n. nevztahuje se na přeplatky, jichž vrácení bylo do 31. března 1928 uplatněno podáním žaloby, třebaže do tohoto dne nebylo ještě ani v prvé stolici rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 3. října 1929, Rv II 147/29.)

Žalobou zadanou na soudě dne 29. března 1928 domáhal se nájemce na pronajímatelích vrácení tvrzených přeplatků 1. na nájemném za dobu od 1. ledna 1922 do 31. března 1928, 2. na příspěvcích placených v létech 1924 až 1928 za opravy jeho vlastního bytu, provedené roku 1924, 3. na příspěvcích placených v létech 1924 až 1928 za všeobecné opravy domu, provedené také roku 1924, vše to s příslušnými úroky. Jako právní důvod těchto nároků uváděl žalovaný předpisy zákonů o ochraně nájemníků, které platily až do 31. března 1928, čímž mínil předpisy § 20 (1) a (3) těchto zákonů. Mimo to uváděl jako právní důvod nároku ad 2. také ještě předpis § 1096 obč. zák. (náklad, který učinil za pronajímatele podle § 1042 obč. zák.) a posléze smlouvu, podle níž prý se žalovaní zavázali, že mu nahradí veškeré náklady spojené s přestěhováním do nynějšího bytu ve druhém patře. Žalobce bydlel totiž v domě žalovaných již od roku 1892, původně v přízemí, od roku 1918 v prvním patře a od roku 1924 v druhém patře. **O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.**

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu prvé stolice, by dále jednal a znovu rozhodl.